200

KLAIPĖDOS
VALSTYBINIS
MUZIKINIS
TEATRAS

MUZIKA GYDO

2020 05 NR 4

opera europa

Skaitykite:

02 psl. **VADOVO SKILTIS**
Perkeltų spektaklių datos

04 psl. **PAGAUK BANGĄ**
Laureatai. Pažintis iš arčiau

19 psl. **MUZIKINIS RUGPJŪTIS PAJŪRYJE 2020**
Tarptautinis operos ir simfoninės muzikos festivalis

21 psl. **LINKSMOSIOS ISTORIJOS**

www.klaipedosmuzikinis.lt

VADOVO SKILTIS

Gyvename neįprastomis sąlygomis. Buvęs pasaulis su visais jo privalumais ir trūkumais staiga pakeitė statusą – jo margoje partitūroje atsirado pauzės ženklas. Visiems teko stabtelti ir atidžiau apsižvalgyti. Šiuo metu mus skiria įvairūs atstumai, tačiau ši situacija mus moko dar labiau branginti vieniems kitus. Tai puikus laikas pasitikrinti savo vertybių hierarchiją – kas ir kodėl mums gyvenime svarbiausia. Gavome progą įvertinti, ką reiškia negalėti užsiimti savo tiesiogine, daug metų puoselėjama veikla ar negalėti dirbti įprastų kasdienės rutinos darbų. Gavome daug pamokų, kurios praturtins mus. O iškilę keblumai ir kliūtys virs naujomis galimybėmis.

Klaipėdos valstybinis muzikinis teatras, jau prieš tai pusantrų metų dirbęs be savo namų, prie tokios situacijos prisitaikė greitai ir sklandžiai. Jai buvome gal net labiau pasiruošę negu bet kuris kitas teatras šalyje. Visi teatro administravimo procesai jau anksčiau buvo skaitmenizuoti, perkelti į „debesų“ serverius, todėl darbo organizavimo nesklandumų pavyko išvengti. Tiesa, daugeliui teatro menininkų teko labiau pasidomėti technologijomis. Pirmoji pavyzdį kolegoms parodė teatro baleto trupė, kuri, pasitelkusi kompiuterinę vaizdo programą, pradėjo rengti bendras pamokas bei repeticijas. Vėliau jų pavyzdžiu pasekė ir choras, solistai, orkestras... Visa tai ne tik leido organizuoti darbą iš namų, bet ir paskatino visą kolektyvą kūrybiškai ieškoti naujų būdų.

Kūrybiškumo bei gebėjimo operatyviai reaguoti į susiklosčiusią situaciją prireikė ir teatro administracijai, kurią staiga užgriuvo būtinybė į rudens sezoną perkelti pavasariui suplanuotus spektaklius. Tarp jų – ir balandžio 17 d. turėjusią vykti Jacques'o Offenbacho operetės „Orfėjas pragare“ premjerą, kuri nukelta į rugsėjo 18 d. Nors neturint savo teatro salės operuoti spektaklių datomis sudėtingiau, repertuarą mums pavyko sėkmingai perplanuoti. Mat pasibaigus „Muzikinio rugpjūčio pajūryje“ renginiams, rugsėjis teatro menininkams būdavo trumpo atokvėpio nuo scenos metas. Šįmet to atokvėpio nebus, nes publikai grąžinsime „skolą“ už pavasario mėnesius.

Žinoma, konkretūs teatro veiklos planai priklausys ir nuo to, kada šalyje vėl bus leista organizuoti didžiuosius renginius, taip pat nuo to, kokios sąlygos bus iškeltos tokių renginių organizatoriams. Nuoširdžiai tikimės, kad rugpjūčio 1-ąją turėsime galimybę klaipėdiečius ir miesto svečius pakviesti į Richardo Wagnerio operos „Skrajojantis olandas“ premjerą senajame elinge ant marių kranto. Jei viskas klosis sėkmingai, šios didingos Klaipėdos miesto gimtadieniui dedikuotos premjeros repeticijos, dekoracijų bei scenos kostiumų gamyba prasidės jau birželio pradžioje. Ir mūsų pasiilgtai publikai, ir visam teatro kolektyvui norėčiau palinkėti, kad taip ir būtų. Kad simbolinis vaiduoklių laivas, išnyrantis šioje operoje, kartu su paskutiniaisiais jos akordais išnyktų migloje kartu pradangindamas ir gyvenimu džiaugtis trukdančias baimes.

Teatro vadovė Laima Vilimienė

PERKELIAMI SPEKTAKLIAI

Siekiant apsaugoti Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro darbuotojų ir žiūrovų sveikatą dėl kilusios koronaviruso grėsmės, vadovaujantis LR Vyriausybės ir LR Kultūros ministerijos rekomendacijomis, spektakliai iš 2019-2020 m. sezono perkeliami į 2020-2021 m. sezoną:

2020 m. kovo 14 d.
Šokio spektaklis
EGLĖ ŽALČIŲ KARALIENĖ
– į **2020 m. rugpjūčio 9 d.**
Palangos koncertų salė.

2020 m. kovo 19 d.
Miuziklas VELNIO NUOTAKA
– į 2020 m. rugsėjo 23 d.

2020 m. kovo 24 d.
Šokio spektaklis ALTORIŲ ŠEŠĖLY
– į **2020 m. rugsėjo 4 d.**

2020 m. kovo 28 d.
Opera KELIONĖ Į TILŽĘ
– į **2020 m. rugsėjo 5 d.**

2020 m. balandžio 7 d.
Edukacinis spektaklis DON ŽUANAS
– į **2020 m. spalio 23 d.**

2020 m. balandžio 9 d.
Opera DON ŽUANAS
– į **2020 m. spalio 24 d.**

2020 m. balandžio 17 d. PREMJERA
Operetė ORFĖJAS PRAGARE
– į **2020 m. rugsėjo 18 d.**

2020 m. balandžio 18 d. PREMJERA
Operetė ORFĖJAS PRAGARE
– į **2020 m. rugsėjo 19 d.**

2020 m. balandžio 19 d.
Šokio spektaklis vaikams
TIKROJI DINOZAURŲ ISTORIJA
– į **2020 m. rugsėjo 6 d.**

2020 m. balandžio 29 d.
Šokio projektas DĖMESIO! BALETAS
– į **2020 m. spalio 22 d.**

2020 m. gegužės 15 d.
Operetė ORFĖJAS PRAGARE
– į **2020 m. spalio 9 d.**

2020 m. gegužės 20 d.
Šokio spektaklis
EGLĖ ŽALČIŲ KARALIENĖ
– į **2020 m. rugsėjo 10 d.**

2020 m. gegužės 23 d.
Miuziklas
SMUIKININKAS ANT STOGO
– į **2020 m. rugsėjo 12 d.**

2020 m. gegužės 30 d.
Koncertas
POEMA APIE JŪRĄ IR MEILĘ
– į **2020 m. rugsėjo 2 d.**

PAGAUK BANGĄ: susipažinkite su 2019-ųjų geriausiais

„Pagauk bangą“ – tai KVMT inicijuoti apdovanojimai, kasmet rengiami kovo pabaigoje, pasitinkant Tarptautinę teatro dieną. Pirmoji šių apdovanojimų ceremonija vyko 2019 m. Joje buvo pagerbti labiausiai 2018 m. pasižymėję KVMT darbuotojai. Vieną iš nominacijų – Publikos simpatiją – įsiminusiam artistui balsuodami skiria teatro renginių žiūrovai.

Antrųjų Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro apdovanojimų „Pagauk bangą“ įteikimo ceremonija dėl karantino tapo virtuali, bet dėl to nemažiau reikšminga ir nuotaikinga. Joje buvo įteiktos Metų artistės, Metų darbštuolio, Metų iššūkio, Metų muzikinio švyturio, Teatro lobio ir, žinoma, Publikos simpatijos nominacijos. Sveikindama naujuosius laureatus, teatro vadovė Laima Vilimienė palinkėjo gebėjimo priimti netikėtus laikmečio padiktuotus iššūkius.

„Pagauk bangą“ apdovanojimų laureatams atiteks dailininkės-juvelyrės Aušros Mačiulaitienės sukurtos simbolinės „Bangos“ ir diplomai.

„Metų artistė“
– balerina Kira Tykhonova

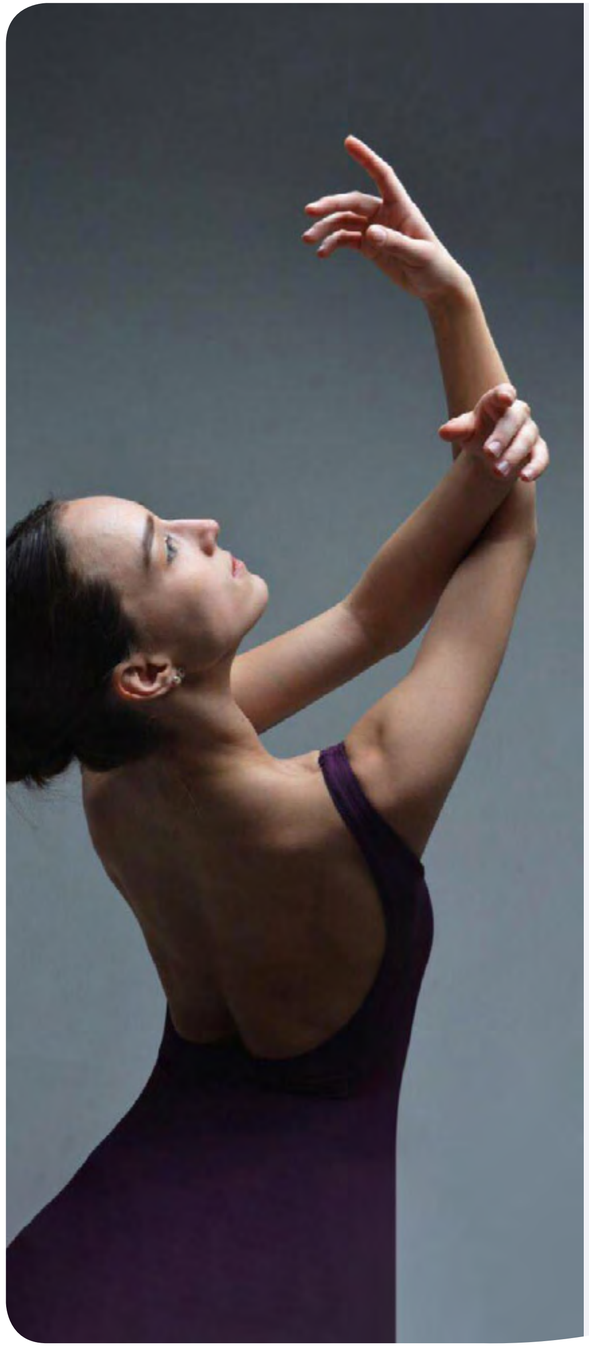
„Metų darbštuolis“
– KVMT baleto tarnyba

„Metų iššūkis“
– baleto „Spragtukas“ kūrybinė komanda

„Metų muzikinis Švyturys“
– KVMT orkestras

„Teatro lobis“
– teatro Kūrybinės veiklos planavimo ir solistų skyriaus vedėjas Vytautas Virganavičius

„Publikos simpatija“
– teatro vyriausiasis dirigentas Tomas Ambrozaitis

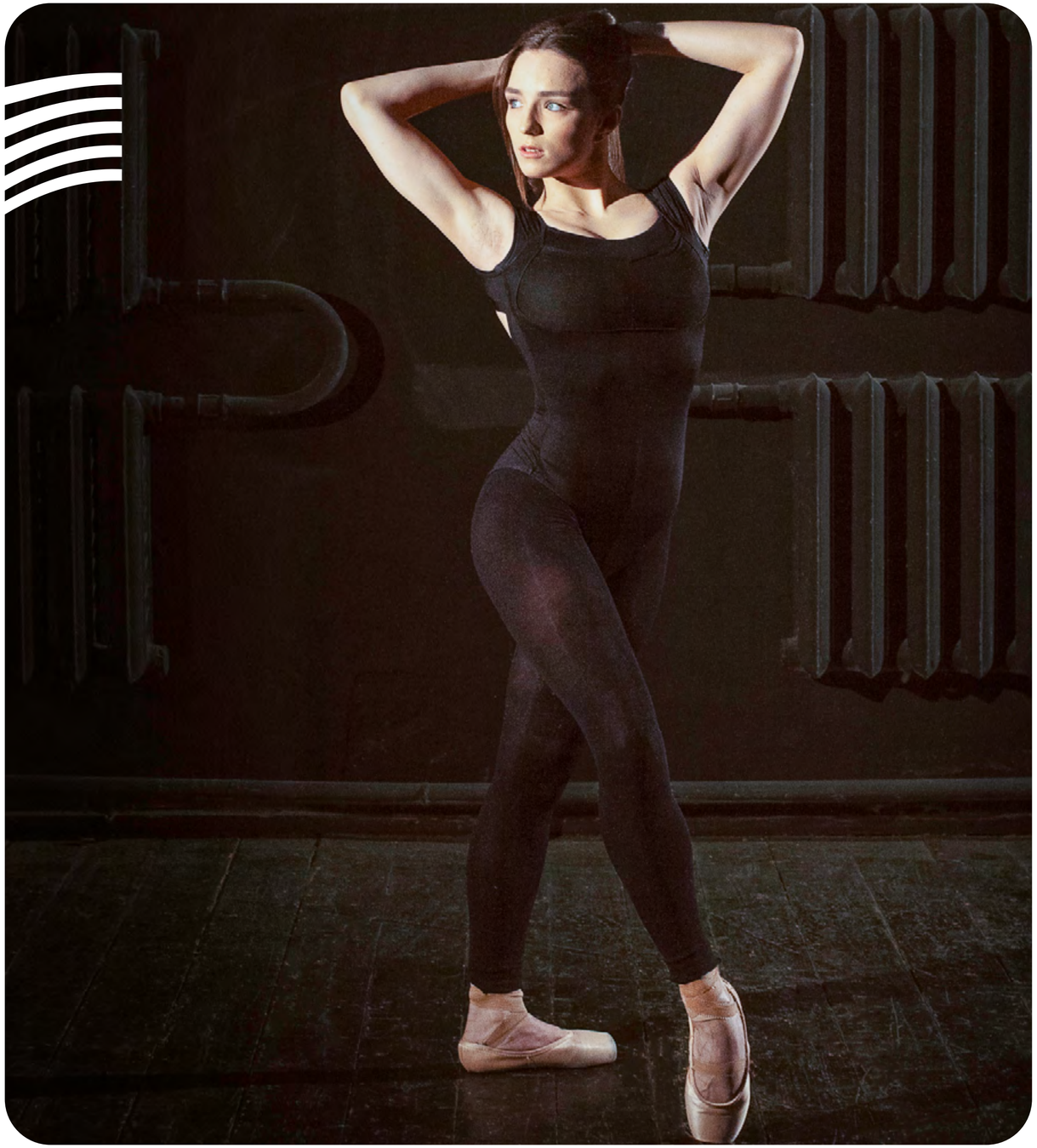

Balerina Kira Tykhonova pasiruošusi tapti „kažko nuostabaus“ dalimi

Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro 2019-ųjų „Metų artistės“ apdovanojimas skirtas devyniolikmetei balerinai Kirai Tykhonovai. Kijevo baleto mokyklos auklėtinė K. Tykhonova praėjusiais metais sėkmingai įsiliejo į teatro baleto trupę ir jau spėjo joje sukurti nemažai solinių vaidmenų.

Vienas iš jų – Drebulė pernai rugpjūtį pastatytame Eduardo Balsio šokio spektaklyje „Eglė žalčių karalienė“. Ją palankiai savo recenzijoje įvertino baleto kritikas Helmutas Šabasevičius: „K. Tykhonova gerai perprato choreografo Martyno Rimeikio sumanymą ir tiek artistiniu, tiek plastiniu požiūriu sukūrė vientisą Drebulės – likimo įrankio – paveikslą; jos šokis lengvas, sklandus, vaidyba organiška“.

Nukelta į 5 psl.

Atkelta iš 4 psl.

Tačiau svarbiausiu šokėjos pasiekimu neabejotinai tapo Klaros vaidmuo Piotro Čaikovskio šokio spektaklyje „Spragtukas“, kurio premjera įvyko praėjusių metų gruodį. Kaip pažymėjo baleto kritikė Skaidra Baranskaja, „Klaros vaidmens atlikėja Kira Tichonova (...) kūrė vaidmenį nuosekliai, buvo žaisminga, veržli, smalsi ir įtaigi“.

Kuo jus užbūrė šokėjos profesija? Kaip viskas prasidėjo?

Nuo penkerių metų pradėjau mokytis gimnastikos, bet malonumo nepajutau. Mečiau. Sutapo, kad netrukus su mama ėjome į teatrą žiūrėti spektaklio „Gulbių ežeras“. Ir mama paklausė, gal norėčiau išbandyti save balete. Jau kitą dieną nuėjau į vaikų choreografijos mokyklą ir buvau atrinkta kaip tinkama. Buvo pranešta, kad mano fiziniai duomenys baletui vidutiniški, bet pridėjus pastangų tai įmanoma pakeisti. Iš pradžių baletą priėmiau kaip sportą. Vėliau pradėjau suprasti, kai tai menas, kuriame kiekvienas judesys turi prasmę ir paskirtį.

Kas balete užkabino?

Iš pradžių atsirado sportinis interesas būti geriausia: ne tik dėl kitų, bet ir dėl savęs. Žinoma, tada į šokį nežiūrėjau kaip į būsimą profesiją. Bet būdama devynerių ar dešimties metų nusprendžiau: „kodėl gi ne?“. Kuo daugiau šoki, tuo stipriau baletas įtraukia. Galiausiai supranti, kad be jo negali gyventi. Ir nors besimokant buvo geresnių ir prastesnių periodų – tai išugdė charakterį ir užsispyrimą siekant tikslo.

Vėliau iš gimtojo Dnipro miesto išvykote mokytis į Kijevo baleto mokyklą...

Tapti Kijevo baleto mokyklos studente buvo nelengva: tai geriausia šalies choreografijos mokykla. Tačiau mano puikių pedagogų pagalbos ir palaikymo dėka (jie buvo tarsi antra mano šeima) išlaikiau visus reikalingus egzaminus ir tapau šios mokyklos studente. Iš pradžių buvo labai sunku. Juk atvykau į kitą miestą, prasidėjo savarankiškas gyvenimas bendrabutyje... Naujas kolektyvas, nauji mokytojai. Be ašarų, aišku, neapsiėjau (juokiasi). Prireikė daug laiko, kad priprasčiau prie kito miesto ir visų pasikeitimų.

Visada įdėdavau maksimaliai pastangų įrodyti sau ir kitiems, kad esu kažko verta. Jaunuoliai, su kuriais mokiausi, buvo talentingi, puikių fizinių duomenų, stipriai paruošti. Ir tai mane motyvavo dirbti dar daugiau. Mes, galima sakyti, gyvendavome baleto mokykloje, ypač paskutiniais mokymosi metais. Ir kasdien sau bei kitiems įrodinėdavome, kad mes galime! Ši baleto ir gyvenimo mokykla visiems tapo sunkiu išbandymu. Ten tiek daug visko vyko, kad neįmanoma nupasakoti...

Nukelta į 6 psl.

Atkelta iš 5 psl.

Ne veltui sakoma, kad baletas – gyvenimo būdas?

Taip, baletas – gyvenimo būdas. Tavo elgesys, išsilavinimas, charakteris, laikas, mintys, aplinka, dvasinė būsena ir visa kita tampa susiję su baletu. Ypač jei tuo gyveni nuo mažens ir nė nesupranti, kad galėtų būti kitaip.

Ar besimokant teko dalyvauti konkursuose?

Žinoma, buvo įvairaus lygio konkursų. Juose dalyvauju nuo vienuolikos metų. Teko tapti ir laureate, ir diplomante. Konkursai reikalingi, nes suteikia patirties. Net nelaimėtas konkursas duoda didžiulės naudos, nes tai irgi patirtis bei savęs pažinimas scenoje. Tik... konkursai ne visur būna objektyvūs. Ne visada jų dalyviai vertinami pagal nuopelnus.

Teko dalyvauti ne tik baleto konkursuose: mano gyvenime yra ir šiuolaikinis šokis, kurį myliu nemažiau. Dalyvavau šiuolaikinio šokio laboratorijose, meistriškumo pamokose, šokio stovyklose.

Klaipėda jums atvėrė didžiąją sceną?

Ir taip, ir ne. Dar besimokydama Dnipro choreografijos mokykloje, kartu su kitais vaikais šokau teatro scenoje. Buvome mažosios gulbės bei kiti personažai baletuose „Gulbių ežeras“, „Korsaras“, „Šopeniada“, „Tūkstantis ir viena naktis“ ir kt. Šokome ir operų spektakliuose. Teko pabuvoti ir užsienio gastrolėse. Bet pirmoji mano darbo vieta ir pirmasis rimtas kontraktas – Klaipėdoje.

Nukelta į 7 psl.

Atkelta iš 6 psl.

Pirmieji metai Klaipėdos valstybiniame muzikiniame teatre pažymėti soliniais vaidmenimis, apie kuriuos rašė ir juos gyrė kritikai. Kaip jaučiatės? Ar daug dirbant lieka laiko pasidžiaugti?

Žinoma, aš laiminga ir dėkinga visiems buvusiems šalia už pagalbą ir palaikymą. Sakyčiau, mano amžiui pasiekimai visai neblogi. Jei nuoširdžiai, man neišeina tuo pasidžiaugti, nes visada galvoju, ką padariau ir ko ne, o ką galėjau padaryti geriau. Žinau, kad dar turėsiu daug dirbti norėdama džiuginti žiūrovus. Juk būtent žiūrovai yra didžiausi kritikai – žinoma, po mūsų pačių.

Kaip jums patinka Muzikinio teatro baleto trupė?

Kolegos man labai patinka. Esame kaip viena šeima. Mus, atvykusius iš Ukrainos, labai gerai priėmė. Esame labai dėkingi. Visi vieni kitus palaiko: pakeliam dvasią ir patariam, jei to reikia.

Pati trupė įvairialypė: šokėjai labai skirtingi, su skirtingu pasiruošimu. Mūsų profesionalumas kyla kasdien. Norime žiūrovus pradžiuginti puikiais pastatymais ir nepriekaištingu atlikimu. Kiekvienas įneša energijos pliūpsnį, investuoja savo laiką ir darbą į bendrą kūrybinį procesą.

O ką pasakytumėte apie garsius choreografus, su kuriais teko dirbti?

Po valstybinių egzaminų Kijevo baleto mokykloje gavome keletą darbo pasiūlymų. Pagalvojusi nutariau važiuoti į Klaipėdą, nors buvo sunku palikti šeimą, draugus. Atvykus čia buvo nelengva, labai nelengva. Prasidėjo darbas spektakliuose, naujų partijų, kuriose savęs iš pradžių nemačiau, mokymasis.

Iškart prasidėjo choreografo M. Rimeikio spektaklio „Eglė žalčių karalienė“ repeticijos. Viskas vyko labai greitai – nebuvo kada mąstyti, įkvėpė kūrybinis procesas ir rezultatas. Ypatingai sunki antra spektaklio „Eglė žalčių karalienė“ dalis, kurioje miršta Drebulės tėvas ir mama, o šeimos nariai pavirsta medžiais. Scenoje verkiau, nes visiškai persikūnydavau į kuriamą herojų... Vėliau iš Rusijos atvyko choreografas Kirilas Simonovas. Jo stilius man nebuvo naujas, bet darbas su juo tapo nušvitimu, ypatinga patirtimi mano gyvenime, o taip pat labai sunkiu laikotarpiu fiziškai ir morališkai. Noriu padėkoti mūsų mokytojams ir kolegoms, kurie labai padėjo. Trūko laiko, tad teko viską daryti vienu metu: mokytis pastatymo „teksto“, stilistikos ir emocinio pateikimo, kurio iš mūsų tikėjosi choreografas.

Klaros partija „Spragtuke“ – visų balerinų svajonė?

Klara tapo mano pirmuoju pagrindiniu vaidmeniu. Supratau, kokia tai atsakomybė. Paskutinius mėnesius prieš premjerą labai jaudinausi, nes „Spragtuko“ spektakliai buvo suplanuoti Vilniaus ir Klaipėdos arenose su tūkstančiais žiūrovų. Užbėgdama įvykiams už akių galiu pasidžiaugti, kad vos išėjus į sceną visas jaudulys dingo, nes nuo žiūrovų sklido tokia gera energija...

Klaros partija man labai artima. Persikūnijimo pagrindu tapo būsena „be jokių suvaržymų“. Pirmosios repeticijos buvo ypač sunkios, bet kasdienės pastangos ir didelis noras davė rezultatą. Esu labai dėkinga visiems, kad manimi patikėjo ir leido įgyvendinti svajonę.

Jūsų pastangos įvertintos „Metų artistės“ apdovanojimu: koks tai jausmas? Su kuo pirmiausia pasidalinote šia žinia?

Aišku, man tai buvo siurprizas. Nesitikėjau. Apdovanojimas virtualus, tad pirmoji paskambino ir pasveikino Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro vadovė Laima Vilimienė. Aš laiminga, ir artimieji džiaugiasi mano pasiekimais. Pirmiausia šią žinią pranešiau šeimai: mamai, tėčiui ir jaunesnei sesutei. Kai tądien vyko virtualios repeticijos, džiaugėmės kartu su kolegomis, nes „Metų darbštuolio“ nominaciją gavo visa trupė. Mus sveikino, o mes taip didžiavomės, kad bendromis pastangomis pasiekėme puikių rezultatų.

Koks tas gyvenimas Klaipėdoje? Ką veikiate laisvalaikiu? Gal susiradote naujų draugų?

Klaipėda – ramus ir tylus miestas. Ir man čia labai patinka. Tokiame mieste kartais norisi pabūti vienam, prie jūros. Tai ir darau kiekvieną pirmadienį, kai Muzikiniame teatre laisvadienis. Žinoma, ilgainiui atsirado naujų draugų, ir ne tik su teatru susijusių.

Kaip jūsų gyvenimą pakoregavo karantinas?

Nuo karantino pradžios laikomės izoliacijos, bet tai netrukdo mums dirbti. Teatro administracija pasirūpino mūsų fizinės formos palaikymu – organizavo virtualias pamokas. Mokytojais tapo garsūs šokėjai ir pedagogai iš Vilniaus bei Ukrainos. Tobulinome šokio judesius, darėme specialius pratimus įvairių raumenų grupių stiprinimui... Nelengva vykdyti užduotis esant namuose, bet darėme, ką galėjome. Neseniai mums, baleto šokėjams, prasidėjo atostogos, bet ir jų metu stengsimės palaikyti fizinę formą.

Ar lieka laiko pomėgiams?

Vienas iš mano pomėgių – piešimas. Kai buvau maža, mane tėvai vesdavo į dailės mokyklą. Noras piešti liko iki šiol. Karantino metu tam galiu skirti daugiau laiko. Kaip ir skaitymui, maisto gaminimui, bėgimui...

Ateities planai? Svajonės?

Nenoriu atskleisti planų ir svajonių, nes bijau, kad gali neišsipildyti, jei jas pasakysiu (juokiasi). Juk anksčiau neįsivaizdavau, kad atvyksiu gyventi į Klaipėdą, šoksiu šiame teatre... Esu pasiruošusi viskam, kas manęs laukia, ką padovanos likimas.

Iš ko semiatės įkvėpimo?

Mane įkvepia ir motyvuoja pats teatras ir žmonės, kurie juo gyvena. Žinoma, įkvepia žiūrovai, jų stipri energija. Įkvepia žmonės, kurie kažko pasiekė savo darbu, užsispyrimu ir noru.

Gyvenimo tikslas...

Gyventi naudingai, negaišti laiko niekams ir įsiskaudinimams. Realizuoti save, būti dalimi kažko nuostabaus ir tapti naudinga savo poelgiais bei veiksmais!

K. Tykhonovos asmeninio albumo ir KVMT archyvo nuotr.

SPRAGTUKO statytojams – virtualūs mokymai ir kalėdiniai stebuklai scenoje

Apdovanojimas „Metų iššūkis“ atiteko baleto „Spragtukas“ kūrybinei komandai, tad buvo įteiktas baleto meno vadovei ir pastatymų organizatorei Jelenai Lebedevai.

P. Čaikovskio „Spragtuko“ premjera, kurią Klaipėdoje sukūrė garsus rusų choreografas Kirilas Simonovas, 2019-ųjų pabaigoje buvo pristatyta Vilniaus ir Klaipėdos miestų arenose. K. Simonovas, dirbantis su Sankt-Peterburgo Marijos teatru, „Spragtuką“ yra statęs garsiausiuose Rusijos ir Europos teatruose. Choreografo reiklumas „Spragtuko“ pastatymui baleto trupės meistriškumo lygį kilstelėjo į naujas aukštumas. Pasak baleto kritikės S. Baranskajos, „buvo įdomu, ar atlaikys klaipėdiečiai tokios istorijos svorį, ar įgyvendins choreografo mestus iššūkius, ar pateisins žiūrovų lūkesčius“. Džiugu, kad choreografo lūkesčius pavyko pateisinti.

Unikali, didinga ir netikėta

Rengiantis premjerai, pasitempti buvo priversti ne vien šokėjai. Šiam pastatymui sukurtos įspūdingos, arenų erdves atitinkančios dekoracijos, sukurtos net 35 įspūdingos kaukės ir daugiau nei 100 scenos kostiumų.

Maskvietės scenografės ir kostiumų dailininkės Jekaterinos Zlajos kartu su kolega Aleksandru Barmenkovu kurti „Spragtuko“ kostiumai buvo unikalūs ir atspindėjo netikėtą tradicinės pasakos interpretaciją. Pirmame veiksme Klarą ir Spragtuką supo veikėjai didelėmis galvos kaukėmis. Joms sukurti prireikė lengvų, šokėjų judesių nevaržančių medžiagų, kurių nebuvo Lietuvoje: teko gabentis jų iš užsienio.

„Norint išmokti su jomis dirbti, mūsų specialistams teko mokytis virtualiai. Dabar tai visiems įprasta, bet mes tai darėme dar rudenį. Naujovės mus pasiekė greičiau“, – juokiasi KVMT baleto meno vadovė Jelena Lebedeva.

Teatro meistrams reikėjo dailininkės butaforės Grasielos Kriaučiūnaitės pagalbos. Visos kaukės buvo pagamintos rankomis, nenaudojant technikos, tačiau remiantis naujausiomis butaforijos gamybos technologijomis.

Dekoracijos „skraido ir juda“ muzikos ritmu

Specialių permatomų medžiagų su architektūros printu prireikė ir kuriant didžiulę namo sienos imitaciją, jau nekalbant apie Kalėdų eglės ir Spragtuko kareivių armijos gamybą.

O kaip padaryti, kad namo siena scenoje išdygtų muzikos ritmu, kad didžiuliai 3,5 m aukščio pripučiami kareiviai stotų iš tamsos priešais žiūrovų akis? Tokių sistemų Lietuvoje dar nebūta: teko kai ką užsakyti Maskvoje, kai ką – Vakarų Europoje. Antrame „Spragtuko“ veiksme Klara pateko į 1990-ųjų epochos diskoteką, pilną ryškiaspalvių švytinčių drabužių, besisukančių šviestuvų ir kitų anuometinių linksmybių atributų. Specialiai „Spragtukui“ buvo atgabentas didžiulis 4 m skersmens veidrodinis besisukantis rutulys, tapęs „amžinosios diskotekos“ simboliu.

Siuvo Klaipėdoje ir Vilniuje

Vien KVMT siuvėjos nebūtų spėjusios parengti daugybės „Spragtuko“ kostiumų, nes tuo pačiu metu teatre buvo ruošiamasi ir Eduardo Balsio operos „Kelionė į Tilžę“ premjerai. Meistrų, galinčių padėti, teko gerai paieškoti, nes norint siūti rūbus baleto šokėjams, reikia būti ne tik siuvimo profesionalu, bet ir išmanyti baleto specifiką.

Premjeros kostiumus Vilniuje ir Klaipėdoje siuvo aštuoni siuvėjai, kuriems talkino du sukirpėjai. Taip pat pasitelkti meistrai, siuvę batus ir aksesuarus. Milžiniškam spektakliui buvo sudėtinga rasti daugybę metrų įvairiausių medžiagų, o ypač – leopardo ir tigro kailio imitacijų, kurių reikėjo ypatingiems šokėjų švarkams.

Nukelta į 9 psl.

Atkelta iš 8 psl.

Spektaklio brėžiniams skaityti KVMT Pastatymų tarnybai teko išmokti naudotis nauja, specifine kompiuterine programa. Iššūkiu tapo ir tai, kad premjeros buvo rodomos didžiulėse arenose, kuriose nuolat vyksta renginiai. Tad scenos pasiruošimui tebūdavo kelios dienos: per tiek laiko reikėjo atvežti ir sumontuoti scenografijos dekoracijas, pakabinti, užprogramuoti ir suderinti šviesas, vaizdo projekcijas ir garso įrangą.

Nukelta į 10 psl.

Atkelta iš 9 psl.

Siekiant geriausio rezultato, daugybė neįtikėtinos galios įrangos „Spragtukui“ buvo išnuomota ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Teatro specialistams talkino šviesų dailininkas Jevgenijus Vinogradovas iš Rusijos ir vaizdo projekcijų kūrėjas Linartas Urniežis.

„Man patinka burti komandą ir kartu su ja siekti didelių tikslų. 2019 m. turėjome naujų, įdomių pastatymų. Stengiamės, kad mūsų baletas užaugtų iki mažos europietiškos trupės, turinčios savo „veidą“, o taip pat žiūrovų pripažinimą ir tarptautinę perspektyvą. ”Spragtuko“ pastatymas buvo didžiulis iššukis visam teatrui, visiems kolektyvams: baletui, orkestrui, pastatymo tarnybai, administracijai, rinkodaros tarnybai, bet mes sugebėjome per labai trumpą ir įtemptą laikotarpį įgyvendinti sunkiausią pastatymą. Mes esame puiki komanda“, – sako J. Lebedeva.

A. Liškauskas: METŲ DARBŠČIAUSIO titulo lengvai neatiduosime

„Metų darbštuolio“ nominaciją pelnė Baleto trupė. 2019-aisiais ji atsiskleidė kaip kūrybinga, ieškanti unikalių meninių sprendimų komanda su savitu braižu.

„Nepaleisime šio titulo ir kitais metais. Stengsimės pasilikti. Tik daug dirbdami galime tapti dar profesionalesniais bei įdomesniais žiūrovams, sulaukti dar geresnių choreografų bei visai Lietuvai įrodyti, kad nesame šiaip maža pajūrio trupė“, – teigia teatro vyriausiasis choreografas Aurelijus Liškauskas.

Antrąjį 2019 m. pusmetį baleto trupė žiūrovams pristatė net dvi premjeras: šokio spektaklį „Eglė žalčių karalienė“ sukūrė žinomas Lietuvos choreografas Martynas Rimeikis, o „Spragtuką“ – Kirilas Simonovas, choreografas iš Sankt Peterburgo Marijos teatro. „Eglė žalčių karalienė“ buvo apdovanota „Padėkos kauke“ kaip geriausias praėjusiais metais sukurtas spektaklis.

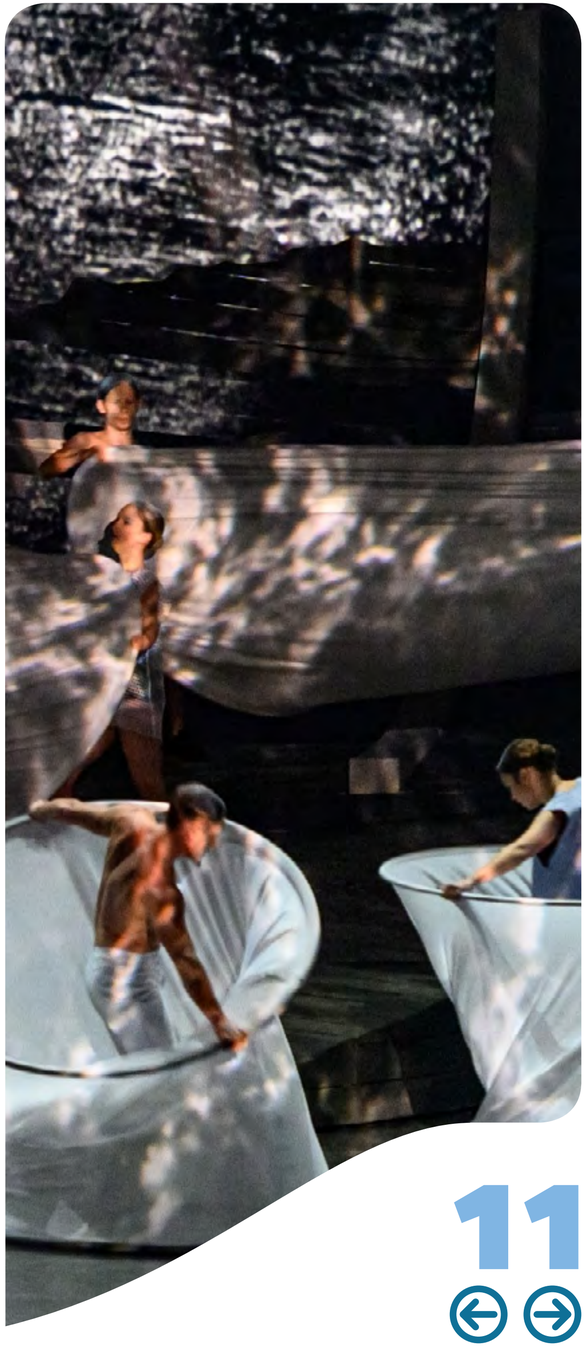
„Nežinau, ar dėl tokios nominacijos labiau tiktų sveikinti, ar užjausti... 2019 m. sausio 1 d. mūsų trupėje buvo likę 6 šokėjai. Ką tai reiškia? Galiu paaiškinti. Visi buvę spektakliai atnaujinti arba dar bus tai padaryta. Kiekviename spektaklyje šoka mažiausiai 8–10 šokėjų, net ir operetėse bei miuzikluose. Šokio spektakliui „Altorių šešėly“ reikia 18 šokėjų, o spektaklyje „Graikas Zorba“ scenoje vienu metu matote net 22 šokėjus. Tad pernai sausį prasidėjęs darbymetis tęsėsi visus metus“, – pasakoja A. Liškauskas.

Pradžioje buvo pasitelkta 10 stažuotojų – Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Klaipėdos fakulteto Šokio katedros pirmo kurso studentų. Visi buvo integruoti į spektaklius. Tačiau artėjo nauji galingi pastatymai – „Eglė žalčių karalienė“ ir „Spragtukas“. Kaip garsūs choreografai žiūri į mažų teatrų baleto trupes? Jiems reikia kuo daugiau gerų šokėjų!

A. Liškauskas su baleto meno vadove ir pastatymų organizatore Jelena Lebedeva šokėjų vyko ieškoti į Ukrainą. Ir jiems pavyko. Vasaros pradžioje iš dviejų žymiausių Ukrainos baleto kalvių – Kijevo baleto mokyklos ir Serge’o Lifario choreografijos koledžo, taipogi veikiančio Kijeve, atvyko dvylika šokėjų. Rugpjūtį aštuoni ukrainiečiai jau šoko „Eglės žalčių karalienės“ premjeriniuose spektakliuose.

„Šokio spektaklį „Eglė žalčių karalienė“ pastatėme kone per mėnesį. Vos spėjus atsitokėti, atėjo grandiozinis „Spragtuko“ pastatymas. Dvi šokio spektaklių premjeros per pusmetį yra daug. Būtina akcentuoti ir tai, kad M. Rimeikis ir K. Simonovas abu yra savito braižo ir ypatingo reiklumo choreografai. Siekiant jiems įtikti, šokėjams teko pasitempti visu 100 procentų... Šalia to vyko kiti spektakliai, į kuriuos turėjome įvesti naujus trupės narius. Tad darbštuolių metai nebūna itin linksmi... Tik atsigręžęs atgal supranti, kiek daug buvo

Nukelta į 12 psl.

Atkelta iš 11 psl.

padaryta. O laisvo laiko nebuvo visai: trupės nariams jis buvo virtęs individualiu darbu namuose. Būta ir traumų: gal į tris spektaklius teko kviestis medikus. Laimė, viskas baigėsi gerai. Esame maža trupė, kurioje kiekvienas narys aukso vertės. Jei vienam kažkas nutinka, tenka perdėlioti sudėtingą visos trupės „lego“ kaladėlių statinį, – tvirtina vyriausias choreografas A. Liškauskas.

Šokio profesionalas didžiuojasi, kad praėjusių metų teatro svarbiausios premjeros buvo patikėtos būtent baleto trupei. „Spragtukas“ arenose surinko tūkstančius žmonių: „Įsivaizduojate, kokia atsakomybė žinoti, kad į spektaklį renkasi tiek žmonių ir kartu bijoti, kad kuriam nors šokėjui gali nutikti trauma, o nebūtų kuo jo pakeisti. Mes labai jaudinomės. Didžiuojamės Klaros vaidmenį atlikusia Kira Tykhonova bei jos „Metų artistės“ nominacija. Merginomis visi labiau žavisi, bet nominacijos buvo vertas ir jos scenos partneris Mykhailo Mordasov“, – neabejoja A. Liškauskas.

Jis džiaugiasi gražia trupės senbuvių ir jaunųjų šokėjų iš Ukrainos derme. „Trupėje atsiradus daug naujų žmonių, visiems reikėjo prisitaikyti. Kalbos barjeras: dalis trupės senbuvių nemoka rusiškai, bet kalba angliškai. Dalis atvykusių ukrainiečių kalba rusiškai, bet nemoka anglų kalbos... Atsiranda daugiakalbystė: informaciją teko skelbti įvairiomis kalbomis. Skirtingos choreografinės mokyklos, skirtingi pedagogai. Jaunimui iš Ukrainos Klaipėda tapo pirmąja tikra darboviete. Teko imtis disciplinos“, – pasakoja A. Liškauskas.

Visus netikėtai užklupęs karantinas netapo neįveikiamu iššūkiu Muzikinio teatro baleto trupei. Jau kitą dieną po jo paskelbimo prasidėjo virtualios trupės repeticijos. Vyko ir garsių baleto dėstytojų iš Vilniaus ir Ukrainos meistriškumo pamokos. Jas stebėjo ir buvę Klaipėdos trupės šokėjai sostinėje ar net jų kolegos, šokantys Paryžiuje.

Šį pavasarį A. Liškauskas kartu J. Lebedeva vėl lankėsi Kijeve: tikimasi, kad artimiausiu metu baleto trupės narių skaičius nuo 20 išaugs iki 35. Šokėjai į Klaipėdą prašosi ne tik iš Ukrainos, bet ir iš JAV.

„Amerikoje norėdamas pradėti šokti profesionalioje scenoje pirmus dvejus metus turi dirbti nemokamai, kaip savanoris. Trečiaisiais metais tampi stažuotoju ir gauni trečdalį atlyginimo. Ir tik tada, jei gerai užsirekomenduoji, gali tikėtis būti įdarbintas. O JAV baleto mokyklų daug, norinčių tapti žvaigždėmis – dar daugiau... Todėl mažos Europos trupės tampa labai patrauklios amerikiečių šokėjams. Auganti pasiūla leis mums rinktis pačius geriausius“, – su užsidegimu pasakoja A. Liškauskas.

MUZIKINIS ŠVYTURYS: profesionalai išdidžiai įveikė užduotis

Pernai „Metų muzikiniu švyturiu“ pripažintas teatro vyriausiasis dirigentas Tomas Ambrozaitis šįmet šį titulą perdavė savo vadovaujamam Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro orkestrui. Kaip muzikantai sutiko šią žinią, pasakoja orkestro koncertmeisteris Aleksandras Koshevaras.

„Labai svarbus ir reikšmingas įvertinimas. Logiška, kad T. Ambrozaitis nominaciją perdavė orkestrui: juk esame vienintelis profesionalus simfoninis orkestras ne tik Klaipėdoje, bet ir visoje Vakarų Lietuvoje. Artimiausias simfoninis orkestras už 200 km – Kaune. Simboliška ir tai, kad esame pripažinti „Metų muzikiniu švyturiu“. Juk orkestras – muzikinio teatro širdis, o Muzikinis teatras – muzikinė miesto širdis. Mūsų miestas prie jūros, tad „Muzikinis švyturys“ jam būtinas“, – sako smuiku griežiantis A. Koshevaras.

Orkestras keičiasi

KVMT orkestras priima iššūkius bei nuolat keičiasi. Prireikus jis papildomas kviestiniais muzikantais ir, priklausomai nuo atliekamo veikalo, tampa simfoniniu, kameriniu arba miuziklo orkestru. „Tai mūsų išskirtinumas, leidžiantis dirbti su įvairiausiomis meno formomis: nuo džiazo iki klasikinių operų, nuo operečių iki baletų, nuo styginių kvarteto iki simfoninio orkestro. Ši įvairovė įdomi ne tik mums, kaip kolektyvui, bet ir publikai. Visa tai, aišku, reikalauja profesionalumo ir didžiulių pastangų: tiek dvasinių, tiek fizinių“, – akcentuoja orkestro koncertmeisteris.

Anot A. Koshevaro, skirtingų žanrų kūrinių atlikimui reikia skirtingos orkestro sudėties. Muzikantai kviečiami ne tik iš Lietuvos, bet ir iš kaimyninių valstybių: „Mūsų orkestras daugiatautis. Ir tai galima traktuoti kaip pridėtinę vertę. Kultūriniai mainai praturtina jausmų paletę ir profesinį augimą“.

E. Balsio muzika paliečia širdį

2019-aisiais Lietuvoje niekas neatliko daugiau kompozitoriaus E. Balsio kūrinių už KVMT teatro orkestrą. „Tapome šio kompozitoriaus šimtmečio minėjimo kalnu, kai kiti liko papėdėje. E. Balsio, pripažinto instrumentuotės meistro, muzikoje daug klaustukų, kuriuos mums teko atkoduoti“, – yra sakęs teatro vyriausiasis dirigentas T. Ambrozaitis.

Nukelta į 14 psl.

Atkelta iš 13 psl.

Įdomu, kaip orkestras susitvarkė su šia užduotimi? „Praėjusiais metais giliai pažinome E. Balsio muziką, bet nesistengėme tapti šio kompozitoriaus muzikos atlikimų rekordininkais. Taip jau išėjo... Tai didelė garbė ir džiaugsmas visam kolektyvui. Juk E. Balsio sukurta muzika nuostabi: ją ne tik groti, bet ir klausyti didelis malonumas. Gyvenant prie jūros, ji skamba ypač spalvingai ir išraiškingai. Esu tikras, kad kiekvienas muzikantas ir klausytojas šioje muzikoje atranda kažką savo, paliečiančio asmeninius jausmus“, – pasakoja A. Koshevaras.

Išvysti žiūrovus – malonumas

Pernai naujam gyvenimui Klaipėdoje buvo prikelti ir kiti retai atliekami bei ypatingo meistriškumo reikalaujantys kūriniai, KVMT orkestras nemažai gastroliavo.

„Penkios premjeros, daug naujų programų ir koncertų. Kai kurie ypatingai sunkūs savo atlikimo specifika. O mes turėjome viską išmokti per trumpiausią įmanomą laiką ir dar neturėdami savo „namų“. Kadangi teatras rekonstruojamas, turėjome daug išvykų: su E. Balsio kūriniais gastroliavome po Lietuvą, su miuziklu „Paryžiaus katedra“ – Latvijoje, Jekabpilyje. Nepaisydamas sunkumų, orkestras išdidžiai ir profesionaliai įveikė jam patikėtas užduotis. Ir mums buvo labai malonu matyti pilnas sales ir net arenas žiūrovų... Nuo Klaipėdos iki Vilniaus“, – didžiuojasi A. Koshevaras.

Laukia aplodismentų

Netikėtas visuotinis karantinas Muzikinio teatro orkestrui nepatinka. „Tai buvo nelaukta, nepažįstama ir net kažkuo baisu. Tarsi kažkas paspaudė mygtuką „stop“ visu greičiu lekiančiame traukinyje... Muzikanto profesija ypatinga griežtų taisyklių apibrėžtu gyvenimo būdu, nuolatiniu savęs tobulinimu, kruopščiu darbu, didžiule atsakomybe ir bendradarbiavimu su kolegomis ir klausytojais. Norint suprasti, kas yra sceninis jaudulys, reikia pabuvoti scenoje, kai į tave žiūri šimtai žmonių, ir pabandyti bent kažką pasakyti, jau nekalbant apie dainavimą, grojimą ar šokį. Koncertas ar spektaklis – tai mažas uždaras gyvenimas didžiuliame pasaulyje. Todėl žmonės nuolat ir ateina į teatrą, o mes, muzikantai, begalinių repeticijų dėka stengiamės tą mažą gyvenimą paversti kuo realesniu ir ryškesniu. Esu tikras, kad jo negalima pakeisti internetu ar televizija. Tad labai laukiame, kol salės vėl prisipildys aplodismentų ir gyvo kontakto tarp muzikantų bei publikos“, – vykstant virtualioms orkestro repeticijoms, mintimis dalijasi A. Koshevaras.

V. Virganavičius – apie autorinių sutarčių šachmatų partijas ir repeticijų grafikų pasjansus

Pernai „Teatro lobiu“ pripažintas ilgametis Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro dirigentas Stasys Domarkas perdavė šios nominacijos apdovanojimą teatro Kūrybinės veiklos planavimo ir solistų skyriaus vedėjui Vytautui Virganavičiui.

Neseniai su Klaipėdos valstybiniu muzikiniu teatru atsisveikinęs V. Virganavičius, šiam kolektyvui paskyręs 32-ejus savo gyvenimo metus, kolegų buvo ypač gerbiamas ir mylimas. „Kai 1987 m. kūrėsi Klaipėdos valstybinis muzikinis teatras, man pasiūlė tapti trupės vedėju. Visada turėjau laikyti ranką ant teatro pulso, kad sudėtingas jo mechanizmas veiktų be trikdžių. Ir kad visi artistai trupėje jaustųsi laimingi ir reikalingi. Buvau ne tik darbų skirstytojas, bet ir nuodėmklausys, psichologas, advokatas ir prokuroras“, – juokauja taip pat ir pusšimtį solinių vaidmenų spektakliuose spėjęs sukurti V. Virganavičius.

Meilė nuo pirmo apsilankymo

Meno ir kultūros įstaigos laikinai užvėrė duris. Ką išgyvena ilgametis teatro darbuotojas? „Po 1990 m. ekonominės blokados irgi beveik neturėjome lankytojų, bet tai buvo visai kita situacija. Tuo metu žmonės neturėjo pinigų, vos vertėsi. Dabar gi – pandemija... Gaila, nes pastaruoju metu teatrui lankytojų netrūkdavo, bet dėl šios nelaimės visi turi sėdėti namuose. Laukiame sugrįžimo“, – sako V. Virganavičius.

V. Virganavičius pasakoja teatrą įsimylėjęs nuo pirmojo apsilankymo jame. Dar būdamas visai mažas, gal kokių ketverių metukų tėvelių buvo nuvestas į Klaipėdos dramos teatrą, kur žiūrėjo spektaklį „Batuotas katinas“. „Tai man padarė tokį įspūdį, kad pradėjau organizuoti kiemo vaikų teatrą: vaidindavome įvairias pasakas, rodydavome tėveliams ir turėjome didelį pasisekimą. Vėliau dalyvaudavau visuose mokyklos rengiamuose spektakliuose. Netgi turėjau apdovanojimų už geriausiai atliktus vaidmenis“, – juokiasi teatralas.

Baigęs aštuonias bendrojo išsilavinimo klases V. Virganavičius pradėjo mokytis Kauno J. Gruodžio aukštesniojoje muzikos mokykloje (dabar – konservatorija). „Jos moksleiviams buvo privalu lankyti kultūros įstaigas ir rašyti ataskaitas. Dažniausiai mano lankomi objektai buvo Kauno valstybinė filharmonija ir Kauno valstybinis muzikinis teatras. Bet teatras traukė labiau. Mokydamasis antrame kurse sužinojau, kad šiam teatrui stinga apšvietėjų. Pabandžiau įsidarbinti, bet paaiškėjo, kad ten reikėjo daugiau technikos žinių nei aš turėjau“, – prisimena pašnekovas.

Jaunas chorvedys įsidarbino kaimo kultūros namų meno vadovu, vėliau tapo jų direktoriumi. „Bet, būdamas miesto vaikas, kaime nelabai pritapau ir vos pasitaikius progai sugrįžau į Kauną. Teatre prašiausi bet kokio darbo, kad tik mane priimtų. Tuo metu teatro chorui trūko

Nukelta į 16 psl.

Atkelta iš 15 psl.

vyrų balsų, ir man pasiūlė jame dainuoti. Buvau laimingiausias žmogus žemėje“, – tvirtina V. Virganavičius.

Įrodė, kad Klaipėdai reikalingas

Kai Klaipėdoje kūrėsi profesionalus muzikinis teatras, teatro vadovas Gintas Žilys ir direktorius Šarūnas Juškevičius turėjo surinkę, ko gero, pačią pajėgiausią Lietuvoje trupę. „Čia grojo geriausi orkestro muzikantai, buvo labai pajėgus choras, geriausi baleto solistai suvažiavo iš visos Sovietų sąjungos. Tačiau trūko administracijos darbuotojų, kurie gerai išmanytų teatro „virtuvę“. Kauno valstybiniame muzikiniame teatre aš jau buvau pakilęs karjeros laiptais ir po stažuotės Minsko operos teatre turėjau nemažai solinių vaidmenų. Tuo pačiu dirbau administracinį darbą, buvau teatro profsąjungos komiteto narys, tad buvau pakviestas į Klaipėdos valstybinį muzikinį teatrą dirbti trupės vedėju. Tokių specialistų iki šiol neruošia jokia mokykla. Taigi didžiausios įtakos mano gyvenimui turėjo G. Žilys ir Š. Juškevičius, nes jei ne jie, gal iki šiol būčiau Kauno valstybiniame muzikiniame teatre. Jie įrodė Kultūros ministerijai, kad be manęs Klaipėdos teatras negalės tobulai funkcionuoti, ir aš buvau perkeltas iš Kauno į Klaipėdą“, – linksmai dėsto V. Virganavičius.

Atvykęs į uostamiestį jis pažino daug puikių žmonių – savo specialybės asų. „Nenorėčiau nė vieno išskirti, nes mes visi – nuo rūbinės iki teatro vadovų – buvome kaip viena šeima, kurioje nėra primarijų ir primadonų, aukštesnių ir žemesnių: visi kartu dirbome neskaičiuodami valandų, visi kartu švęsdavome, visi kartu liūdėdavome dėl nesėkmių ar džiaugdavomės laimėjimais“, – prisimena tris dešimtmečius Klaipėdos valstybiniam muzikiniam teatrui pašventęs darbuotojas.

Pakilimai ir nuosmukiai

Šių metų teatro sezonas vadinasi Perpetuum Mobile – Amžinasis variklis. Kaip ir pats teatras – nuolatos judantis, gyvas, augantis. Kokius svarbiausius teatro virsmus V. Virganavičiui teko stebėti? „Teatro istorijoje būta savų pakilimų ir nesėkmių ruožų. Pirmoji oficiali premjera – Audronės Žigaitytės opera „Mažvydas“ buvo vienas didžiausių įvykių tuometinės Lietuvos kultūriniame gyvenime. Vėliau, teatrą palikus pirmajam vadovui Gintui Žiliui, prasidėjo kelerių metų nuosmukis. Po 1990 m. nepriklausomybės atkūrimo prasidėjo ekonominė blokada, nebeturėjome žiūrovų. Atvykus iš Kauno Stasiui Domarkui, teatras vėl tapo plačiai matomu: daug įvairių pastatymų (kai kurie veikalai Lietuvoje rodyti pirmą kartą), daug gastrolių užsienyje, teatro choras tarptautiniuose konkursuose laimėdavo pirmąsias vietas. Tai buvo teatro renesanso laikotarpis. S. Domarkui pasitraukus iš vadovų, teatras prigeso. Naujieji vadovai sunkiai rado bendrą kalbą su teatro šeima. Vėliau, jau vadovaujant Ramūnui Kaubriui, kuris šiame teatre pradėjo savo karjerą, teatras atsigavo: dalyvaudavo ES projektuose, buvo užimti visi teatro kolektyvai, kiekvienas žinojo, kad čia jo namai ir kiekvienas tuose namuose yra svarbus“, – pabrėžia pašnekovas.

Su kuriais iš scenoje sukurtų pusšimčio personažų buvęs solistas vėl norėtų susitikti? „Kiekviena premjera, kiekvienas naujas vaidmuo atrodė svarbiausias ir tuo laiku mylimiausias. Visi mano buvę personažai man pačiam mylimi ir svarbūs. Ir visai nesvarbu, ar jie buvo pagrindiniai, ar antraeiliai veikėjai. Jei tik pajėgčiau fiziškai, bet kada galėčiau vėl juos parodyti scenoje“, – atsidūsta V. Virganavičius.

Kūrybinga ir administracija

Daugelį metų dirbęs Kūrybinės veiklos planavimo ir solistų skyriaus vedėju, teatrą jis pažino tiek rampų šviesoje, tiek už kabinetų durų. „Teatras, ko gero, vienintelė įstaiga, kurioje ir administracijos darbuotojai yra kūrybiniai darbuotojai. Juo labiau mūsų teatre. O dar tokios pareigos kaip mano... Čia ne tik kūryba, bet ir sportas – nesibaigiantis repeticijų ir spektaklių pasjanso dėliojimas, autorinių sutarčių su kviestiniais atlikėjais šachmatų partijos, o kur dar aktorinis meistriškumas bendraujant su meno kolektyvų nariais ir teatro vadovybe“, – juokiasi V. Virganavičius. – Aišku, atėjęs į sceną visą administracinę kūrybą turi palikti už kabineto durų, nors ir labai sunku atsiriboti, ten privalai tapti jau kito spektaklio personažu“.

V. Virganavičius – gyva Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro istorija. Kovo 27-ąją, Tarptautinę teatro dieną, maestro Stasys Domarkas jam įteikė „Metų lobio“ apdovanojimą – taip jį įvertino teatro bendruomenė ir žiūrovai.

Kokių minčių teatro senbuviui tai sukėlė? Ar bent retkarčiais dar pamatysime jį teatro scenoje? „Taip jau sutapo, kad išėjęs iš teatro tapau „Metų lobiu“. Niekada nesisukioju atgal, nešvenčiu jubiliejų, sukakčių ir nesureikšminu jokių apdovanojimų. Tiesiog dirbu savo darbą ir gyvenu šia diena, nes kita diena turės savų rūpesčių ir savų malonumų. Niekada neužtrenkiu jokių durų, su niekuo stengiuosi nesipykti, visuose pirmiausiai ieškau pozityvumo. Kaip tikras krikščionis vadovaujuosi Kristaus mokymu: „Tad visa, ko norite, kad žmonės jums darytų, jūs patys jiems darykite“. Jei būsiu kur reikalingas ir galėsiu padėti, niekada neatsisakysiu“, – žada pašnekovas.

Naujai pažins gimines

Kam V. Virganavičius planuoja panaudoti atsiradusį laisvą laiką? „Kai baigsis karantinas, pirmiausia noriu aplankyti savo ir žmonos mamas, nes abi jau garbaus amžiaus, turi sveikatos problemų ir gyvena vienos. Juo labiau, kad dirbdamas teatre turėdavau tik vieną laisvą savaitės dieną, kurią skirdavau savo šeimai – žinoma, jeigu per tą laisvą dieną nereikėdavo nuveikti kažkokių neužbaigtų darbų. Dar noriu nuvažiuoti į Vilnių, pabūti pas sūnų, su kuriuo pastaruoju metu irgi labai retai matydavomės. Taip pat reikės iš naujo susipažinti su savo gausinga gimine. Nes visi mano giminaičių vaikai ir vaikų vaikai, kuriems jau per 30, su manimi beveik nepažįstami, bendraudavom tik socialiniuose tinkluose. Labai mėgstu dviračių žygius, anksčiau pats juos organizuodavau. Dabar, manau, galėsiu vėl kviesti norinčius dviračiais pakeliauti po Lietuvą, Latviją, Baltarusiją, Lenkiją. Mėgstu knygas, kurias per darbus buvau užmetęs – tikiuosi, atsiras laiko paskaityti. Karantino laikotarpiu iš naujo atradau Juliaus Janonio ir Eduardo Mieželaičio poeziją“, – ateities planus rikiuoja V. Virganavičius.

„Publikos simpatija“ – šalčiausių nervų ir aštriausio proto dirigentui

*Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro žiūrovai tradiciškai slaptu balsavimu išrinko „**Publikos simpatiją**“. Šįmet daugiausiai publikos simpatijų sulaukė teatro vyriausiasis dirigentas **Tomas Ambrozaitis**.*

Galima numanyti, kad publika jį įvertino ne tik už puikiai parengtas koncertines programas bei spektaklių premjeras, bet ir už nuolat skleidžiamą gerą nuotaiką ir pagarbą orkestro nariams.

Ypač daug komplimentų kolektyvas pelnė po Eduardo Balsio operos „Kelionė į Tilžę“ premjeros: „Tai neabejotinas muzikinis įvykis, kuriame derėjo vokalo kultūra, sodrus simfoninis skambesys, darnus choro akordas. Kūrinys sudėtingas, tačiau statytojai puikiai įvykdė savo misiją. Tai liudijo pilnutėlės salės ovacijos po spektaklio. Dabar galiu drąsiai sakyti – Lietuvoje yra du lygiaverčiai operos teatrai“, – tvirtino E. Balsio mokinys, kompozitorius Giedrius Kuprevičius.

Pasiekti tinkamą temperatūrą

„Esu laimingas. Esu klaipėdietis, žmonės dažnai mane mato – būna, kad ir gatvėje ar parduotuvėje nepažįstami užkalbina, pasisveikina. Spėju – todėl, kad lankosi mūsų spektakliuose ir prisimena mane besiskeryčiojantį priekyje. Gal dėl to ir skyrė nominaciją? Nesitikėjau, bet dar labiau džiaugiuosi už Muzikinio teatro orkestrą, laimėjusį „Metų švyturio“ nominaciją. Jie tikrai verti“, – pripažinimo ginasi T. Ambrozaitis.

„Muzikiniuose spektakliuose muzika susijungia su vaizdu: muzika sustiprina vaizdą, vaizdas papildo muziką. Tai tampa vientisa. Prie bendro įspūdžio prisideda ir dirigentas. Kai kada pasiseka pasiekti tinkamą spektaklio temperatūrą“, – kukliai pripažįsta maestro.

Pusė amžiaus ir pusvalandukas

„Netyčia išsiaiškinau, kad esam gimę tą pačią dieną su kompozitoriumi ir dirigentu Lionginu Abariumi. Maestro rugpjūčio 8-ąją gimęs pusę šešių ryto, o aš po šešių dešimt... Mus skiria penkiasdešimt metų ir pusvalandukas. Kaip toje dainoje“, – juokiasi pernai 40-mečio sulaukęs T. Ambrozaitis. Apie kartu švenčiamus gimtadienius dirigentas sužinojo, kai po debiuto Dainų šventėje prie jo priėjo L. Abarius ir pasakė: „Tomai, žinok, padorūs žmonės gimsta kas penkiasdešimt metų“. Ką legendinis Dainų švenčių dirigentas tuo norėjo pasakyti, T. Ambrozaitis suprato tik išvydęs L. Abariaus gimimo datą.

Nukelta į 14 psl.

Atkelta iš 13 psl.

Prognozuojami, bet ne visada

T. Ambrozaičiui teko vadovauti ne tik Muzikinio teatro orkestrui, bet ir įvairiems chorams. „Tai – du nesulyginami dalykai. Lyg bandymas Platelių ežerą lyginti su Indijos vandenynu... Net didingiausios chorinės oratorijos ir simfonijos niekada neprilygs Muzikiniams spektakliams. Choro, orkestro koncerte atlikėjai nejuda, tad juos daug paprasčiau kontroliuoti nei spektaklio veiksmą, kai keičiasi mizanscenos, apšvietimas, solistai dainuoja skirtinguose scenos kampuose... Muzikinis spektaklis – tai labai sudėtingas veikalas. Publiką jaučiu tik jo pradžioje.... Man sudėtingiausia būna po trečio gongo nulipti laiptais, nueiti iki dirigento pulto, nusilenkti ir pasveikinti orkestrą. Kai pradedu darbą – išsijungia visi kiti pojūčiai, lieka tik begalinė atsakomybė. Kiekvienas atlikėjas prognozuojamas, bet visko nutinka... Todėl dirigentas turi būti šaltų nervų ir aštraus proto žmogus, nes nuo jo reakcijos priklauso kiekviena spektaklio sekundė“, – pasakoja T. Ambrozaitis.

Paknopstom iki pulto

„Buvo kartą, kai solistas sudainavo savo frazę keturiais taktais anksčiau. Nieko negalėjau padaryti: mums su orkestru beliko jį tik vytis. Ačiū Dievui, netrukus solistas išvydo mano mostą, liepiantį sustoti... Arba operos „Pajacai“ spektaklyje prieš antrą veiksmą iš užkulisių turi pasigirsti trimito garsai, kviečiantys tariamą „publiką” į cirko spektaklį. Su trimitininku buvome sutarę, kad jis pradės groti pagal mano duotą ženklą, tačiau trimito trelės nuaidėjo man dar einant... Neprisimenu, kaip pribėgau prie pulto, bet orkestras užgrojo laiku. Jei būčiau pavėlavęs bent pora sekundžių, spektaklio traukinys būtų nuvažiavęs“, – reakcijos būtinumą pagrindžia šmaikštusis dirigentas.

Kankano ritmu

Prieš karantiną Muzikinis teatras ruošėsi Jacques’o Offenbacho operetės „Orfėjas pragare“ premjerai. „Kankaną visi žino. Tik gal ne visi žino, kad kankaną ir išpopuliarino ši operetė. Beje, J. Offenbachas kūrė operetes, kuriomis šaipėsi iš tuometinės valdžios. Mūsų rengiama operetė bus ypač nuotaikinga, nes dirba puiki statytojų komanda. Su kūrybiškais žmonėmis dirbti visada nuostabu“, – akcentuoja Muzikinio teatro vyriausiasis dirigentas.

Karantino metu teatro darbas vyksta nuotoliniu būdu: strateguojama, planuojama, perkeliami spektakliai. „Ir repeticijos, ir spektakliai jau sudėlioti iki pat Naujų metų. Kūrybiniai darbuotojai šiuo metu atostogauja“.

Bėgte į kalną

Vasarą Klaipėdoje numatyta Richardo Wagnerio operos „Skrajojantis olandas“ premjera. „Džiaugiuosi, kad šiam pastatymui vadovaus garsus dirigentas Modestas Pitrėnas. Man bus didelė garbė jam asistuoti rengiant tokį sudėtingą veikalą. Kai tik susirinksime po karantino, pradėsime repeticijas su orkestru. „Skrajojančio olando“ muzika labai tiršta, su ištisiniu vystymu. Orkestrantams prireiks meistrystės. Muzikinis teatras su šiuo veikalu kops į aukštą kalną. Gal net bėgte“, – šypsosi maestro.

Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro dirigentu T. Ambrozaitis pradėjo dirbti 2016-aisiais. Po metų buvo paskirtas šio teatro vyriausiuoju dirigentu. 2017 m. apdovanotas Karalienės Luizės medaliu už nuopelnus Klaipėdos miesto švietimui ir kultūrai.

MUZIKINIS RUGPJŪTIS PAJŪRYJE

Tarptautinis operos ir simfoninės muzikos festivalis MUZIKINIS RUGPJŪTIS PAJŪRYJE 2020

Tarptautinis operos ir simfoninės muzikos festivalis „Muzikinis rugpjūtis pajūryje“ tempo nelėtina – didžiausias festivalis Vakarų Lietuvos regione 2020 m. vasarą pasiūlys intriguojančią programą. Festivalio rengėjai įvairiomis formomis puoselėja bei pristato profesionalųjį scenos meną – festivalio programos pasižymi tęstinumu ir žanrų įvairove. Rugpjūčio mėnesį publikai ir muzikos gurmanams siūloma rinktis simfoninės muzikos, šokio, operos ir vokalinės muzikos programas.

200 metų sukaktį nuo pirmojo operos pastatymo Klaipėdoje šįmet švenčiantis Muzikinis teatras festivalio preambulę sieja su prūsiškomis teatro ištakomis bei laikotarpiu, kuomet XIX a. pradžioje tuometinio Memelio Vokiečių teatre buvo pradėti rodyti muzikiniai spektakliai. Ta proga festivalio žiūrovų laukia ypatinga premjera – Richardo Wagnerio opera „Skrajojantis olandas“!

2020 METŲ FESTIVALIO PROGRAMA:

Rugpjūčio 1 d. 21.30 val.
Senasis uosto elingas
R. Wagner. Opera
SKRAJOJANTIS OLANDAS
Klaipėdos miesto gimtadieniui
Muzikos vadovas ir dirigentas
Modestas Pitrėnas
Režisierius Dalius Abaris
Skrajojantis olandas –
Almas Švilpa (bosas-baritonas)
Zenta – Sandra Janušaitė (sopranas)
Dalandas – Tadas Girininkas (bosas)

Rugpjūčio 2 d.
Šokio projektas PUANTAI SMĖLYJE
Atlikėjai:
Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro baleto trupės šokėjai
Renginio vieta ir konkretus laikas bus paskelbti vėliau.

Rugpjūčio 5 d. 19.30 val.
Klaipėdos Laikrodžių muziejaus kiemelis
Teatralizuotas koncertas VIVAT KAVA!
Dirigentas Dmitrijus Zlotnikas
Du vienaveiksmiai muzikiniai spektakliai –
J. S. Bacho KAVOS KANTATA
ir G. B. Pergolesi TARNAITĖ PONIA
Šlendrianas – Mindaugas Rojus
Lizchen – Rosana Štemanetian
Pasakotojas – Aurimas Raulinavičius
Uberto – Artūras Kozlovskis
Serpina – Rosana Štemanetian
Vesponė – Aurimas Raulinavičius

Rugpjūčio 7 d. 19.30 val.
Juodkrantės Liudviko Rėzos kultūros centro amfiteatras
Teatralizuotas koncertas VIVAT KAVA!

Rugpjūčio 8 d. 19.30 val.
Palangos Kurhauzas
Teatralizuotas koncertas VIVAT KAVA!

Rugpjūčio 9 d. 18 val.
Palangos koncertų salė
E. Balsys. Šokio spektaklis
EGLĖ ŽALČIŲ KARALIENĖ
Choreografas Martynas Rimeikis
Dirigentas Modestas Barkauskas
Scenografas Marijus Jacovskis
Kostiumų dailininkė Elvita Brazdylytė
Eglė – Julija Stankevičiūtė
Žilvinas – Mantas Černeckas
Dukra Drebulė – Kira Tykhonova
Sūnus Ąžuolas – Illia Temchenko

Rugpjūčio 14 d. 19.30 val.
Palangos koncertų salė
Kristiano Benedikto gala koncertas
IŠSISUPUS PLAČIAI VAKARŲ VILNIMIS...
Dirigentas Tomas Ambrozaitis
Dainuoja:
Kristian Benedikt (tenoras)
Ieva Juozapaitytė (sopranas)
Mindaugas Rojus (baritonas)
Groja Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro orkestras

Rugpjūčio 21 d. 19.30 val.
Klaipėdos koncertų salė
Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro orkestro koncertas
RAMIOS, MALONIOS VASAROS NAKTYS...
KVMT simfoninis orkestras koncertuoja kartu su lenkų fleitininku Łukaszu Długoszu.
Diriguoja Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatas Robertas Šervenikas

Rugpjūčio 23 d. 17.30 val.
Klaipėdos Šv. Pranciškaus Asyžiečio koplyčia
Koncertas VIENYBĖ TEŽYDI!
Dedikuojamas Lietuvos, Latvijos ir Estijos tautas 1989 m. suvienijusiai Baltijos kelio akcijai atminti
Programoje:
Franzo Schuberto Mišios Nr. 6 Es-dur (Kyrie; Gloria, Credo; Sanctus; Benedictus; Agnus Dei).
Atlieka:
Beata Ignatavičiūtė (sopranas)
Dalia Kužmarskytė (mecosopranas)
Andrius Bartkus (tenoras)
Aurimas Raulinavičius (tenoras)
Artūras Kozlovskis (bosas)
Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro choras (vyriausiasis chormeisteris – Vladimiras Konstantinovas)
Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro orkestras
Vyriausias dirigentas –
Tomas Ambrozaitis

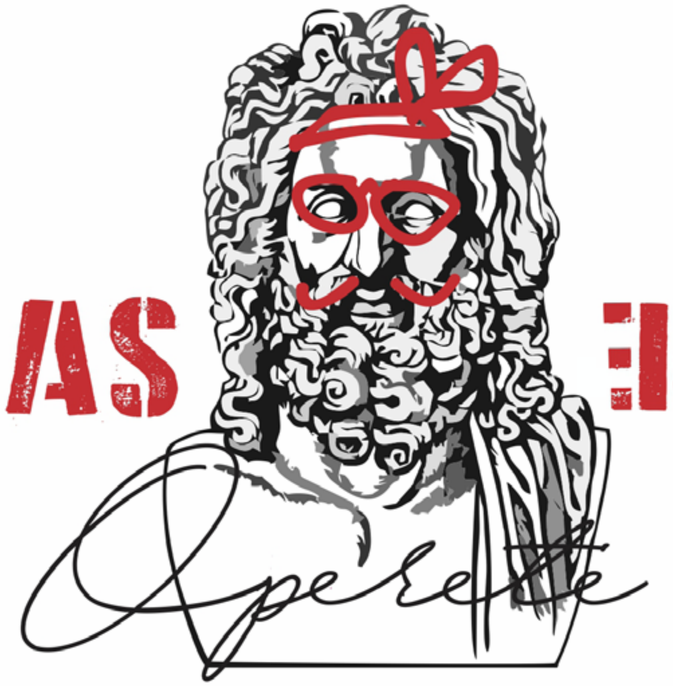
*Festivalio renginiai vyks atsižvelgiant į tuo metu galiojančias Vyriausybės ekstremalių situacijų komisijos rekomendacijas.

200

KLAIPĖDOS
VALSTYBINIS
MUZIKINIS
TEATRAS

PREMJERA

ORFĖJAS PRAGARE

Jacques Offenbach

RUGSĖJO 18 RUGSĖJO 19 SPALIO 9

KLAIPĖDOS ŽVEJŲ RŪMAI (TAIKOS PR.70 , KLAIPĖDA)

Linksmosios istorijos

TIK NESIJUOKITE!

Pametė. Nesuprato. Nerado. Taip būna ne tik buityje, bet ir scenoje ar jos užkulisiuose. Linksmi nutikimai grūdina ir daro teatro meną nepakartojamą. Tad šį kartą dalinamės netikėtumais ir neįtikėtinomis istorijomis iš teatro gyvenimo...

Grimo dailininkė Aira Braždienė

Rodant šokio spektaklį „Graikas Zorba“ tai nutiko ne vieną sykį. Madams Hortens partiją tądien šoko Aušra Krasauskaitė, kuriai kilo sumanymas, kad jos veikėja – senstanti dama finalinėje spektaklio scenoje turėtų būti be peruko. Idėja sulaukė palaikymo, tad ruošiantis paskutiniam šokiui vietoj peruko po nuometu buvo uždėta tik kepurėlė. Nukritus nuometui, kolegos išsigando, kad perukas buvo nepritvirtintas ir su nuometu tiesiog nuslydo...

Operoje „Don Žuanas“ jauni solistai Valdas Kazlauskas ir Vilius Trakys turi virsti senais vyrais. Jų „pasendinimui“ tenka naudoti daug grimo. Užkulisiuose kolegoms būna keista juos sutikti tokius, o ir ką tik iškepti „senjorai“ nepraleidžia progos pasilinksminti... V. Trakys atšauna: „Tokia mano dalia“. Nes taip jau sutapo, kad tie patys solistai dėl gausybės grimo ir pridėtų ragų tampa sunkiai atpažįstamais ir operoje „Prūsai“, kurioje jiems tenka vaidina Krivį.

Vyskupo partiją „Prūsuose“ atlieka bosas Artūras Kozlovskis. Pagal spektaklio kūrėjų sumanymą šio personažo veidą turėjo puošti karpos. Bet solistas dainuodamas šias „puošmenas“ dažniausiai pamesdavo jau pirmajame operos veiksme, tad buvo nutarta karpų atsisakyti.

Spektaklyje vaikams „Ten, kur gyvena pabaisos“ šokėjai puošiasi ne tik gražiais gyvūnus vaizduojančiais kostiumais, bet ir išradingu grimu, kurį papildo plunksnos. Po spektaklio veiksmo artistai grįžta į užkulisius dalį šių plunksnų išmėtę... Tenka viską kruopščiai priklijuoti, nes šokis būna toks intensyvus, kad dažnai net stipriausi klijai nepadeda...

O spektaklyje „Altorių šešėly“ vienam iš kunigų seminarijos auklėtinių tenka užklijuoti dirbtinių plaukų „pusperukį“, vaizduojantį plikę. Kiekvieną kartą užkulisiuose stebiu šio šokėjo dvikovą su Liudu Vasariu, nes bijau, kad ji nukris ir spektaklis bus sugadintas...

Bet pati linksmiausia – tai „Makaronų opera“. Ten atlikėjai visi baltais veidais ir juodomis akimis bei lūpomis. Per bandomuosius spektaklius, po pirmos dalies, mes juos pamačiusios vos neišvirtom. Visas mūsų preciziškai atliktas darbas nuėjo šuniui ant... Visi sušlapę, nuvarvėję, baltus veidus sudarkė juodų dažų nuosrūvos. Artistai buvo labiau panašūs į „zombius“, o ne į pasakos personažus. Svarbu, kad premjerinių spektaklių metu klaidos buvo ištaisytos.

Operos solistas Tadas Jakas

Ar ką nors pamirštame eidami į sceną? Žinome, ne. Bet tai dažnai pasitaikantis sapnas paskutinę naktį prieš premjerą...

Operetėje „Vienos kraujas“ man, pradedančiam solistui, buvo patikėta kamerdinerio Jozefo partija. Šiame spektaklyje yra duetas, kurio metu Jozefui ant kupros užšoka Pepė – jam patinkanti mergina. Viskas praeidavo puikiai, kol kartą scenoje Pepė, prieš šokdama man ant nugaros, pernelyg įsibėgėjo... Tąsyk abu tėškėmės scenoje. Bet – dainavome toliau...

Spektaklyje vaikams „Žvaigždžių opera“ su kolega užkulisiuose laukėme scenos, kurioje su kosminiu laivu turime kilti į kosmosą. Mūsų „skrydį“ paprastai imituoja prie kopėčių pritaisyti fejerverkai. Deja, kartą jie iššovė užkulisiuose prieš pat išbėgant į sceną. Laimė, kad pirotechnikai dar nebuvo išvykę ir pavyko skubiai sukeisti fejerverkus. Jų dėka „skrydis į kosmosą“ pavyko...

Operoje „Don Žuanas“ scenoje kaunasi Komandoras ir Don Žuanas. Po šios kovos scenoje turi likti špaga, kuri reikalinga mano personažui Don Otavijui kartu su Dona Ana (Rita Petrauskaitė) dainuojant duetą. Įbėgam į sceną, pradedam dainuoti. Tarnai išneša nukautą Komandorą, o špagos nėra... Pasirodo, ji kautynių metu nukrito į fontaną... Gerai, kad eidamas į sceną sugalvojau pasiimti šautuvą: atrodė logiška, jog ginkluoto žmogaus plikomis rankomis nenugalėsi. Tad partnerė mūsų duete vietoj špagos sumaniai panaudojo tą šautuvą...

Kitas nutikimas iš „Don Žuano“. Dainuojant sekstetą kolega Mazetas man duoda šautuvą, o aš jį nukreipiu į Leporelą. Bet šautuvo vamzdis netyčia pasislinko į priekį ir iššoko styroti nežinia iš kur išlindusi spyruoklė. Bandžiau vamzdį sustumti atgal, stengdamasis nemosikuoti... O galvoje tik viena mintis – kaip nepradėti juoktis...

Mano numylėtame miuzikle „Smuikininkas ant stogo“ siuvėjas, kurį vaidinu, turi visiems pasigirti, jog įsigijo siuvimo mašiną. Išeinu iš namelio susirinkusiems pristatyti savo nuostabaus pirkinio. Bandau minti paminą, bet kažkas stringa. Dar bandau... Nieko. Visi tyli ir į mane spokso. Vėl spaudžiu. Kol Goldė (Jadvyga Grikšienė) neištvėrusi taria: „Kaip gražiai siuva“... Ir stebuklas – mašina iš tikrųjų ima siūti! O jau maniau, kad iš gėdos į žemę suljsiu...

Tekstų autorė – Žaneta Skersytė
Redaktorė - Renata Baltrušaitytė

Nuotraukos – Olesia Kasabova,
Dmitrijus Matvejevas, Martynas Aleksa,
ProKadras, KVMT archyvas

Bendraukime!

- www.klaipedosmuzikinis.lt
- Klaipėdos valstybinis muzikinis teatras
- klaipedos.muzikinis.teatras
- Klaipėdos valstybinis muzikinis teatras

Iškilo klausimų? Susisiekite:

KLAIPĖDOS VALSTYBINIS MUZIKINIS TEATRAS
Adresas: K.Donelaičio g. 4,
LT-92144 Klaipėda
Tel. (8 46) 397 400
El. paštas: teatras@kvmt.lt

Informacija apie bilietus ir užsakymas:

Tel.: +370 616 42129
+ 370 618 35 938
El. paštas: rinkodara@kvmt.lt
www.klaipedosmuzikinis.lt

Paskelbta informacija teisinga – 2020 m. gegužės 8 d.

Rėmėjai

LRT TELEVIZIJA · MOTERIS MĖTŲ · Vakarų ekspresas · GLIMSTEDT · VAKARŲ MEDIENOS GRUPĖ · STEMMA GROUP · MICHAELSON boutique · mūsų laikas · KLAIPĖDA MIESTO SAVIVALDYBĖ · VAGA KNYGYNŲ TINKLAS · Klaipėdos autobusų parkas · KLAIPĖDOS UNIVERSITETINĖ LIGONINĖ